

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko Straży Miejskiej w Jeleniej Górze
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze
z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt VII Pa 86/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt VII Pa 86/14, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze – w sprawie z powództwa J. G. przeciwko Straży Miejskiej w Jeleniej Górze o przywrócenie do pracy – oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze z dnia 13 maja 2014 r., sygn. akt IV P 53/14, i zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przywrócił powoda do pracy u strony pozwanej na poprzednich warunkach. Uzasadniając przyjętą formę rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał, że w chwili orzekania przez Sąd Okręgowy upłynął już okres wypowiedzenia i umowa o pracę z powodem uległa rozwiązaniu,

Sąd drugiej instancji – oddalając apelację pozwanej – na podstawie art. 45 § 1 k.p. zmienił zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji stwierdzający, że wypowiedzenie umowy o pracę było bezskuteczne i orzekł o przywróceniu powoda do pracy u strony pozwanej na poprzednich warunkach.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) strona skarżąca powołała się na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazano na: „Istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości: 1. Czy w trybie art. 131 ust. 2 pkt 1, 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 155) obligatoryjna jest wymiana zaświadczenia na zezwolenie wydane przez starostę – w terminie do dnia 18 lipca 2013 r. przez kierujących pojazdami uprzywilejowanymi, jeżeli kierują pojazdami oznakowanymi jako uprzywilejowane – stosownie do § 25 i § 32 b rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 951 ze zmianami) – w trakcie wykonywania czynności służbowych i w tym czasie nie są włączone sygnały świetlne i dźwiękowe? 2. Czy pracownicy wsiadając do oznakowanego pojazdu jako uprzywilejowany w celu kierowania tym pojazdem winny posiadać dokument uprawniający do kierowania – zezwolenie wydane przez starostę – stosownie do art. 106 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 155)? 3. Czy są ważne nie wymienione zaświadczenia wydane w trybie art. 95a ust. 1 pkt 2 i ust 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym – na zezwolenia po dniu 18 lipca 2013 r. do czego zobowiązuje ustawodawca w powołanym wyżej art. 131 ust. 2 pkt. 1, 2 ustawy o kierujących pojazdami? W/w przepisy prawa, mimo że budzą poważne wątpliwości nie doczekały się wykładni.”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o: - odmowę przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego, - w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – o oddalenie skargi w całości, - zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że istnieje potrzeba „wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości” (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że strona skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07 – OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że

występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08 - LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12 – LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12 - LEX nr 1228618).

Chociaż autorka rozpatrywanej skargi kasacyjnej powołuje się na potrzebę wykładni wskazanych w uzasadnieniu wniosku przepisów prawa to swoje twierdzenia w tym zakresie ogranicza tylko do swoistej deklaracji o potrzebie dokonania ich wykładni w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Swoje wątpliwości przedstawione w konstrukcji uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej skargi kasacyjnej sprowadza do ogólnikowych – zacytowanych wyżej – pytań. Brakuje w takim ujęciu uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odpowiedniej juretrycznej argumentacji, którą wykazałaby, że w sprawie rzeczywiście istnieje potrzeba wykładni wskazanych przepisów prawa w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ponadto uzasadnienie wniosku nie uwzględnia w swoich twierdzeniach argumentacji w zakresie analiz interpretacyjnych wskazanych przepisów (między innymi art. 131 ust. 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2015 r., poz. 155 ze zm.) w kontekście analizy pojęcia utraty zaufania do pracownika jako przyczyny rozwiązania stosunku pracy – argumentacji przedstawionej przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w uzasadnieniu zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.); rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 niniejszego postanowienia ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie

opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).